

LA SETMANA DE VALENTÍ PUIG

Els dolços so

"Després del Retorn dels bruixots i El misteri de les catedrals, una de les especialitats anímiques més engrescadores és la indagació dels desitjos secrets de Miquel Roca –políticament parlant, és clar–."

RAFA GIL

Felipe González.

Dilluns, 20. Arriben els horrors i les impudícies de l'estiu, estrepitós i suat, com un taxi que bull de calor. Tota la xafogor i l'insomni s'ajunten en la imatge d'algú, en calçotets o en bragues, bevent a galet d'una ampolla d'aigua mineral, amb la nevera oberta i una llarga matinada per davant, sense fresca ni silenci. A mitjan matí, el taxista ja porta la samarreta suada, maleint la ciutat, cap a la platja on la fauna humana de *Poble Nou* és reproduceix a un ritme fins i tot més ràpid que el guió. Per la ràdio, la política i la vida també vénen ben resuades, ben a punt per al solstici d'estiu.

Dimarts, 21. Després de més de deu anys de govern i una llarga carrera política, diuen que Felipe González avui ha reconegut amb eloqüència el "fet diferencial català". Ahir, per casualitat, José María Aznar li demanava que dissolgués les Corts i convoqués eleccions anticipades. Avui diuen que González ha dit que els catalans "han mamat el català". No hi ha res com presidir un govern feble per tenir revelacions sobtades. Són la fulguració intel·lectual que de cop permet comprendre la història. De tota manera, aquestes revelacions no sempre són garantia d'una fe permanent i constant, sobretot si pensem que la guerra interna del PSOE i les successives sorpreses del cas Roldán portaran qualsevol dia a les eleccions anticipades.

Dimecres, 22. El guerrista Rodríguez Ibarra reconeix per la ràdio que l'enteniment entre PSOE i CiU –més evident quan arribi el

ARXIU

Juan Carlos Rodríguez Ibarra.

debat pressupostari– no perjudicarà els interessos d'altres comunitats autònomes d'Espanya. Després de la revelació de Felipe González, el camí de Damasc de Rodríguez Ibarra no deixa de ser ben espectacular, si deixam al marge interessos de partit –o d'estat, que ve a ser el mateix, segons el PSOE–. No crec que la bona nova vingui del pelegrinatge extremeny d'Àngel Colom sinó de l'addicció de Rodríguez Ibarra al golf, bona lliçó de flegma i paciència històrica. Ara que el golf es fa un esport cada vegada més popular, diuen que Rodríguez Ibarra n'és un apassionat, però per popular que sigui i per molts *caddies* que guanyin campionats, no sé com lligar el guerrisme descamisat del president de la Junta d'Extremadura amb els clubs de golf de les novel·les de Wodehouse.

Dijous, 23. Després del *Retorn dels bruixots i El misteri de les catedrals*, una de les especialitats anímiques més engrescadores és la indagació dels desitjos secrets de Miquel Roca –políticament parlant, és clar–. Convé entaular-se bé i parlar amb aquella veu discreta que ens permet sentir com a la taula del costat també parlen del futur de Miquel Roca, però amb veu menys discreta. Avui he tingut la sort de poder dinar amb un dels millors experts sobre Roca que hi ha a Barcelona. Això vol dir molt i vol dir poc, perquè a Madrid també n'hi ha un bon grapat. Tot expert en Roca és a la vegada un bruixot, un meteoròleg i un espectador que mai no arriba a saber si tot és qüestió d'esprint o de llarga distància, d'amor o d'odi. "Doncs, és ben im-

nis de Miquel Roca

Miquel Roca.

minent l'anunci de la candidatura de Miquel Roca, per l'alcaldia de Barcelona. Macià Alavedra, no hi farà cap resistència. I Jordi Pujol, com podria evitar-ho? Serà una campanya electoral duríssima, amb dossiers. Madrid? No, no crec que Macià en tingui ganes. Home, això de Madrid ja queda del tot en mans de Jordi Pujol. Ara bé, encara que donem per suposat que Roca és un bon parlamentari, tenim dades per saber si podria ser un bon gestor? Si vertaderament guanya les eleccions municipals, sabrà administrar una ciutat monstruosament endeutada? Pactes? Home, amb qui sigui, segurament. Així com van les coses, com a mínim pot oferir la presidència de la Diputació a Lacalle. En tot cas, podeu estar-ne segurs: la ment laberíntica de Miquel Roca dedica tothora moltes energies al postpujolisme. És un càlcul elemental: l'any que ve farà 56 anys. Fa d'alcalde. Per les eleccions de 1996, Jordi Pujol torna a guanyar i quan arriba l'any 2000, Jordi Pujol té 70 anys, Roca en té 60". L'expert en les psicologies de Miquel Roca deixa el tovalló sobre la taula, com un prestidigitador que acaba un joc de mans.

Divendres, 24. És indubtable que la resaca de la Nit de Sant Joan ens fa dir coses que no voldríem dir. A l'hora pesarosa del *brunch*, trobo un vell amic professor de literatura, carregat de nens i de fracassos matrimonials. Esperem per un instant que els efectes del *bullshot* facin un miracle. Una mica reanimat, l'amic em recorda la distinció entre escriptors primaris i escriptors secundaris.

El parc d'atraccions del Tibidabo.

Després, fent-se l'enigmàtic, diu que ara podríem afegir-hi la distinció entre els consellers del govern de la Generalitat que escriuen i els consellers que tenen escrivent. Li'n demano més detalls però marxa amb els nens al parc d'atraccions del Tibidabo, immensament compungit.

Valentí Puig